

Desallotjament a Granollers. Cap família treballadora sense sostre!

El passat dilluns, a la ciutat de Granollers, es va dur a terme el desallotjament d'un pis okupat, propietat d'una entitat immobiliària. La família, amb un menor d'edat, fou desallotjada amb l'habitual brutalitat de la força policial. El dimecres anterior ja ho van intentar, però degut a la organitzada resistència veïnal i a les persones que integren la PAH a Granollers, van fracassar. Aquesta vegada, però, els Mossos d'Esquadra del Conseller Buch (JxCat) estaven ben preparats y van aconseguir el terrible objectiu de deixar a una família sencera sense cap tipus d'alternativa habitacional al carrer. La violència, intrínseca i organitzada, de l'Estat ha deixat a una altra família treballadora sense sostre amb una criatura de tres anys al seu càrrec.

Malauradament, no estem parlant de fets aïllats, tot el contrari: des que va esclatar la crisi allà al 2008, la xifra de desnonaments no han parat d'augmentar. Els salaris a la baixa, la precarietat laboral i social, i l'encariment del preu de l'habitatge – degut principalment a l'especulació –, en són els principals factors. Tot això, sumat a la desesperança, fa que l'única sortida habitacional viable per una família treballadora, en molts casos, sigui l'okupació.

La majoria dels habitatges que s'okupen són propietat de bancs o grans empreses (com era el cas del de Granollers), que veuen l'habitatge no com un dret fonamental, sinó com una inversió més per a les seves butxaques. D'aquesta manera, per una banda, edificis sencers es mantenen buits (en alguns casos poden ser anys) i només s'utilitzen en operacions de compra-venda. I per l'altra, s'encareix deliberadament el preu del lloger per ajustar-ho al "preu de mercat" i expulsar, així, a les famílies que hi viuen. Aquest últim cas, si es dona concentrat en un únic barri, és el que es coneix com a

gentrificació. A la ciutat de Barcelona, per exemple, el preu mitjà de lloguer per habitatge és de 924€/mes.

Cada cop més veïns i veïnes, però, són més conscients del problema i s'estàn organitzant en conseqüència. Els mitjans de comunicació, que estan en mans d'aquests mateixos bancs i grans empreses, ho saben. Aquest és un dels motius pels quals criminalitzen l'okupació i la mostren com un atemptat a la propietat privada. Però quan en nom d'aquesta propietat privada es vulneren drets fonamentals, es deixa a famílies senceres al carrer i s'expulsa als veïns i veïnes dels seus barris, aleshores combatre aquesta propietat privada es converteix en una obligació. La clau està en que no és el mateix el pis que tenen en propietat el teus pares per viure-hi que els centenars de pisos propietat d'un fons d'inversió privat, que només té com a objectiu el guany econòmic.

En definitiva, el capitalisme fa fallida, és evident. El "millor dels móns possibles" és incapaç de garantir una cosa tan bàsica com un habitatge digne. És necessari, doncs, que la classe treballadora s'organitzi als barris, que lluiti contra l'especulació i els preus abusius del lloguer. Des del PCOC fem una crida per la creació del Front Únic del Poble, que no és més que la unió, des d'una òptica anticapitalista i de classe, de totes les organitzacions i entitats que lluiten cada dia per un món diferent, millor.

Comitè Nacional del Partit Comunista Obrer de Catalunya

Desahucio en Granollers. ¡Ninguna familia trabajadora sin techo!

El lunes pasado, en la ciudad de Granollers, tuvo lugar el desalojo de un piso ocupado propiedad de una entidad inmobiliaria. La familia, con un menor de edad, fue desalojada con la habitual brutalidad de la fuerza policial. El miércoles anterior ya lo intentaron, pero debido a la organizada resistencia vecinal y a las personas que integran la PAH en

Granollers, fracasaron. Esta vez, en cambio, los Mossos d'Esquadra del conseller Buch (JxCat) estaban bien preparados y consiguieron el terrible objetivo de dejar a una familia entera sin ningún tipo de alternativa habitacional en la calle. La violencia intrínseca y organizada del Estado ha dejado a otra familia de clase trabajadora sin techo, con una criatura de tres años a su cargo.

Desgraciadamente no estamos hablando de hechos aislados, todo lo contrario: desde que estalló la crisis allá por 2008, la cifra de desahucios no ha parado de aumentar. Los salarios a la baja, la precariedad laboral y social y el encarecimiento del precio de la vivienda –debido principalmente a la especulación–, son los principales factores. Todo esto, sumado a la desesperación, hace que la única salida habitacional viable para una familia trabajadora sea, en muchos casos, la ocupación.

La mayoría de los hogares que se ocupan son propiedad de bancos o grandes empresas (como en el caso de Granollers), que ven la vivienda no como un derecho fundamental, sino como una inversión más para sus bolsillos. De esta manera, por un lado, edificios enteros se mantienen vacíos (en algunos casos pueden ser años) y solo se usan en operaciones de compra-venta. Y por otro, se encarece deliberadamente el precio del alquiler para ajustarlo al “precio de mercado” y expulsar así a las familias que los habitan. Este último caso, si se da concentrado en un barrio, se llama gentrificación. En la ciudad de Barcelona el precio medio del alquiler por hogar son 924€/mes.

Por otra parte, cada vez más vecinos y vecinas son más conscientes del problema y se están organizando en consecuencia. Los medios de comunicación, que están en manos de estos mismos bancos y grandes empresas, lo saben. Este es uno de los motivos por los cuales se criminaliza a la ocupación y la muestran, pues, como un atentado a la propiedad privada. Pero cuando en nombre de esta propiedad privada se vulneran derechos fundamentales, se deja a familias enteras fuera de sus casas y se expulsa a vecinos y vecinas de sus

barrios, entonces luchar contra esta misma propiedad privada se convierte en una obligación. La clave está en que no es lo mismo el piso que tienen en propiedad tus padres para vivir en él que los centenares de pisos que tiene un fondo de inversión privado, que solo tiene como objetivo el beneficio económico.

En definitiva, el capitalismo está en quiebra, es evidente. El “mejor de los mundos posibles” es incapaz de garantizar una cosa tan básica como una vivienda digna. Es necesario, pues, que la clase trabajadora se organice en los barrios, que luche contra la especulación y los precios abusivos del alquiler. Desde el PCOC hacemos un llamamiento a la creación del Frente Único del Pueblo, que no es más que la unión, desde una óptica anticapitalista y de clase, de todas las organizaciones y entidades que luchan cada día por un mundo diferente, mejor.

Comité Nacional del Partit Comunista Obrer de Catalunya.